

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 348

гр. П., 03.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ К. ГРЪНЧАРОВ

Членове: ЦЕЗАРИНКА ХР. ЙОСИФОВА-
ЙОТКОВА
МАРИАН В. ИВАНОВ

като разгледа докладваното от МАРИАН В. ИВАНОВ Въззивно частно наказателно дело № 20224400600323 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.243 ал.7 и 8 от НПК

Образувано е по жалба от Л. Г. В., като настойник на Г. Л. Г., чрез адвокат Б.Т.-САК, против определение № 230/19.04.2022г. по ЧНД № 710/2022г. на РС – П..

С обжалваното определение, РС – П. потвърдил постановление на РП-П., за прекратяване на наказателното производство по ДП №474/2019г по описа на същата прокуратура, образувано за престъпление по чл.131, ал.1,т.2, във вр. с чл.130, ал.2 от НК.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на определението на РС – П.. Твърди се, че доводите на прокурора, че нямало категорични доказателства за извършено престъпление по отношение на Г.Г. на датите 21.12.2017г. , 14/15.08.2018г. и 01.06.2018г., както и , че нямало доказателства личността на извършителя да е длъжностно лице от ДЦПЛУ-П., са необосновани.В подкрепа на това се сочат показанията на свидетелите К.К. и А.А., лично възприели извършителя-Г.И.. Твърди се, че свидетелските показания са последователни и логични и се подкрепят и от показанията на Д.А. и приложените медицински документи за лечението на Г.Г..Твърди се превратно тълкуване на изготвените експертизи, в смисъл, че имало вероятност да се касае за саманараняване.Това, че Г.И. отрича да е

извършител на престъплението, се счита, че не следва автоматично да се приема, че няма извършител. Счита се, че са налице събрани доказателства и прокурора следва да повдигне обвинение, а съдът е този, които се произнася по несъмнеността на доказване на вина. Позицията се на експертизите, се твърди, че причинените телесни увреждания не изключват нанасяне на удари от човек. Счита се, че прокуратурата демонстрира отказ от правораздаване, като в мотивите си приема, че извършителя на нараняванията не е открит. Твърди се, че извършителя е директора на ДЦПЛУ-П.-Г.И., при или по повод изпълнение на службата му, съответно, че неправилно е прието от прокурора, че е налице и лека телесна повреда, преследваща се по тѣжба на пострадалия. Като крайно становище, се счита, че в постановлението на прокурора не са анализирани правилно, обективно, всестрaнно и пълно всички доказателства, което е съществено процесуално нарушение. Моли се да се отмени постановлението на прокурора за възобновяване и прекратяване на наказателното производство по чл.131, ал.1, т.2, във вр. с чл.130, ал.2 от НК и върне делото за доразследване, с указания за повдигане на обвинение.

Въззивният съд, след като се запозна с изложеното в частната жалба, доказателствата по делото и след цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, намира следното.

Частната жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

ДП е образувано на 21.03.2019г., затова, че на 01.06.2018г. в гр.П., на Г. Л. Г. от с.гр., била причинена лека телесна повреда от длѣжностно лице, при и по повод изпълнение на службата му-престѣпление по чл. чл.131, ал.1, т.2, във вр. с чл.130, ал.2 от НК.

Жалбоподателя Л.В. е баща и настойник на Г. Л. Г.. Същата е родена на ***г. Живее с родителите си Л.В. и Й. В.а в гр.П.. Страда от „Тежка умствена изостаналост с нарушения в поведението“, изискващи грижи и лечение. С Решение №586/01.12.2014г. по гр.дело №824/14г. по описа на Окрѣжен съд-П./т.1, л.62-63/, влязло в законна сила на 18.12.2014г., Г.Г. е поставена под пълно запрещение като за нейни настойници са определени родителите й/т.1, л.60/. С Експертно решение №600/25.02.2016г. на ТЕЛК при УМБАЛ“****“ЕАД-П./т.1, л.59/ й е призната 100% неработоспособност с чужда помощ с водеща диагноза „Други хромозомни аберации, неклассифицирани другаде. Тежка умствена изостаналост“. От 15.09.2009г. Г.Г. е потребител на социална услуга в Дневен център за пълнолетни лица с увреждания/ДЦПЛУ/, находящ се в гр.П., ул.“****“№****. От м.*** 2017г. до

2018г. включително, Г. посещавала центъра от 08:30ч. до 12:30ч. От 2004г. до м.юни 2017г. временно изпълняваща длъжността „Директор“ на посочения център била майката на Г.Г.-Й. В.а. Г.И. работи в ДЦПЛУ-гр.П. от 2012г. като психолог, а от м.юли 2017г. като директор на центъра след проведен конкурс.

С постановление на РП-П., наказателното производство е било спирано и съответно обжалвано от Л. Г. В..С окончателно определение №293/20.07.2021г. по ЧНД №347/2021г. на РС-П., жалбата срещу постановлението за спиране на наказателното производство, е била оставена без уважение.Настоящата жалба, тази пред РС-П. и във връзка с постановлението за спиране на наказателното производство са почти идентични.

За да прекрати наказателното производство, в мотивите си от 25.03.2022г., прокурорът е приел, че е налице хипотезата на чл.243, ал.1, т.1, във вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК – поради липса на престъпление от общ характер, по отношение на твърдените дати за причиняване на телесна повреда на Г.Г. на 21.12.2017г. и 14 или 15.08.2018г.По отношение на установена на 01.06.2018г. лека телесна повреда на Г.Г., по чл.130, ал.2 от НК, приел, че са приложима разпоредбите на чл.161, ал.1 от НК и чл.81, ал.3 от НПК, във вр. с чл.25, ал.1,т.5 от НПК, касаещи престъпление от частен характер, което се преследва по тълба на пострадалия.В тази връзка прокурора е установил, че в шест месечния срок не е имало образувано НЧХД по тълба на Л. Г. В..

В постановлението на прокурора е изложена подробна хронологична фектическа обстановка, възприета за доказана, въз основа на събраните до момента гласни доказателствени средства, писмените доказателства, както и заключенията по изготвените съдебно-медицински експертизи /СМЕ/том1, л.138-164/ и съдебно-психиатрични експертизи.По делото са разпитани в качеството на свидетели: Л.В., в качеството му на настойник на Г.Г., П.К.- майка на К.К., потребител на ДЦПЛУ-П.-страдащ от лека умствена изостаналост, П.М.- баща на Д.М., потребител на ДЦПЛУ-П., страдащ от лека умствена изостаналост, Д.А., майка на А.А.-страдащ от лека умствена изостаналост и З.А.-също потребители на дома и физиотерапевта С.П..В качеството на свидетели са разпитани родителите и на други потребители на услугата на ДЦПЛУ-П.: В.С., В.С./майка на Д.Д./, Д.С./баща на Н.С./, Й. К./майка на К.И./, Н.К.а/майка на К.К./, С.С./майка на В.Н./, Д.Д./майка на

Г.Б./, С.К./баща на А.К./, И.К./майка на Д.К./, И.Н./баща на Т.Н./, И.П./майка на С.С./, Д.П./баща на П.П./, Н.В./майка на П.В./, Г.П./майка на Ц.П./, Б.И./баща на З.И./, Л.З./майка на Д.З./, В.П./баща на В.П./, В.Б./баща на Й.Б./, И.Т./майка на Т.К./, О.К./чичо на Т.К./, Н.П./майка на Г.Ц. и Т.Ц./, П.В./майка на М.В./, Н.Г./майка на Б.Г./, С.У./майка на М.Р./, А.Й./баща на Й.Й./, М.Л./майка на А.Л./ и Г. Г./майка на Е.Г./Като свидетели са разпитани и служителите на ДЦПЛУ-П.:Д.М./логопед/, Д.В. /кинезитерапевт /, С.П./рехабилитатор/, Г.Ц./психолог/, А.Ц./социален работник/ и Г.И./директор/.В постановлението си прокурора е анализирал показанията на разпитаните свидетели, като е обсъдил противоречивите такива.Не е кредитирал показанията на свидетеля К.К., в които се съдържат твърдения, че свидетелите С.П. и директора Г.И. са казали на него и свидетеля Д.М. да ритат Г.Г..Не е приел за достоверни и показанията на А.А., въпреки приетата му годност да свидетелства.На тях противопоставил показанията на П.М. и Д.М., както и на служителите на ДЦПЛУ-П.-очевидци, че не са били свидетели на упражнено насилие по отношение на Г.Г..По отношение на твърдяната причинена телесна повреда на 01.06.2018г. приел, че няма очевидци, както и , че не може да се посочи от кого и къде причинена.Прокурора се обосновал относно законната възможност за повдигане на обвинение срущу определено лице, като приел, че не е достатъчно да има съмнение, а напротив наличие на несъмненост.Позовавайки се и на заключението на вещото лице, за възможността уврежданията на 21.12.2017г. и на 14.08 или 15.08.2018 да са причинени чрез самонараняване, приел липса за несъмненна съпричастност, поради което не следва да се привлича в качеството на обвиняем конкретно лице.По отношение на установена лека телесна повреда на Г.Г. на 01.06.2018г. приел, че се касае за престъпление преследващо се по тъжба на пострадалия.От правна страна, прокурора приел липса на извършено престъпление от общ характер и прекратил наказателното производство.

Така постановеното постановление е било обжалвано от Л. Г. В., като настойник на Г. Л. Г., чрез адвокат Б.Т.-САК.

За да постанови обжалваното определение РС - П. е приел изцяло описаната в постановлението на прокурора фактическа обстановка. Въз основа на целият събран до момента доказателствен материал, първоинстанционния съд, правилно и обосновано възприел изцяло анализа и

правните изводи на прокурора. Приел, че няма несъмнени и категорични доказателства, които да сочат за извършено съставомерно престъпление по чл.131, ал.1, т.2, във вр. с чл.130, ал.2 от НК, съответно, че постановлението на прокурора е обосновано и законосъобразно. Във връзка с възражението относно привличането на определено лице в качеството на обвиняем, се позовал на чл.127, т.3 от КРБ.

Въззивният съд счита, че следва да се посочи спецификата на производствата по чл.243 от НПК, които съобразно закона са за обоснованост и законосъобразност на изводите на прокурора. В тази проверка се включва и проверката дали разследването на ДП фаза е обективно, всестранно и пълно за разкриване на обективната истина. Както в правомощията на първоинстанционната проверка, така и на въззивната при проверка на определението на първоинстанционния съд, когато се установи, че разследването е в отклонение на чл.14, ал.1 от НПК, съдът разполага с правомощия съответно като първа инстанция, да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, указвайки причините за неговата незаконосъобразност. Съдебният контрол е ограничен в посочените рамки на текста в закона и няма за цел да предопределя или обосновава бъдещи действия по разследването. Самото постановление за прекратяване следва да е недвусмислено и да е максимално безспорно по отношение изводите на прокурора дали се касае за недоказаност, или за липса на престъпление. В този смисъл не следва да се смесват нещата със субективната преценка на прокурора, например да повдига обвинение срещу конкретно лице. Същевременно съдът, проверявайки обосноваността и законосъобразността на изводите на прокурора, следи служебно и за спазване на материалния закон. Тогава, ако са налице отклонения от разследването, имащи отношение със задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, то съдът следва да укаже какви доказателства да бъдат събрани и какви следствени действия да бъдат проведени. По-късно, при въззивна проверка, въззивният съд също е обвързан с доказателствата от ДП и преценявайки обосноваността и законосъобразността на първоинстанционното определение, по същество следва да прецени обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

В конкретният случай постановлението на прокурора е след обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. При проведеното разследване по делото са събрани всички възможни гласни доказателствени средства относими към твърденията на въззивния жалбоподател, за причинени телесни увреждания на Г.Г., от длъжностно лице в ДЦПЛУ-П. В изпълнение на задълженията си съобразно чл.14, ал.1 от НПК, органа на досъдебното производство е назначил и по-късно обсъдил в мотивите си и заключенията по назначените експертизи. Те са както за вида и характера на установените на съответни дати телесни увреждания, така и здравословното състояние и поведение на Г.Г.. Изготвени са и експертизи относно възможността да дават показания в качеството на свидетели и посочените по-горе лица, страдащи от лека умствена изостаналост. Анализирани са показанията на разпитаните свидетели. Прокурорът е изложил съображенията си защо не е приел за достоверни показанията както на бащата на Г.Г., така и на показанията на другите разпитани свидетели, съдържащи данни за упражнено по отношение на Г.Г. насилие./П.К., К.К., Д.А., А.А./. Техните показания са останали изолирани и не се подкрепят, както от показанията на други ползватели на услугата, така и от показанията и на служителите в ДЦПЛУ-П., поради което правилно прокурорът и по-късно и първоинстанционния съд, не са ги възприели за достатъчно достоверни. Видно от показанията на разпитаните свидетели – родители на други лица ползватели на услугата на центъра е, че Г.Г. е проявявала агресия към другите деца, и към персонала, както и автоагресия. Видно от заключението на изготвената съдебно-психиатрична експертиза по отношения на Г.Г. е, че същата страда от тежка умствена изостаналост, при нея липсва мислене и не е в състояние правилно да възприема, запаметява и възпроизвежда факти от значение за разкриване на обективната истина по делото. Поради свидетелската и негодност, съобразно разпоредбата на чл.118, ал.3 от НПК, не може да бъде разпитана в качеството на свидетел./том1, л.144/. Тогава показанията на бащата, че Г.Г. на 20.12.2017г. и 07.02.2019г. казала думите “****” и „Големия ****”, отъждествявайки го с директора, не могат да се приемат за достоверни и като основание за привличане в качеството на обвиняем на директора-Г.И./том1, л.89-91 от ДП/. В противовес на това например могат да се посочат показанията на свидетелката Г.Ц../том1, л.128 от ДП/. Същата пък сочи, че

многократно Г.Г. е идвала със синини в центъра и при въпрос кой го е направил тя казвала“***“.За поведението на болното дете в центъра са показанията на служителите.Като пример, могат да се посочат и тези на А.П.Ц./том1, л.129 от ДП/.Показания се отнасят за период когато майка ѝ е била директор на центъра.В тях се съдържа информация и за поведението на бащата Л.В., като се твърди, че си е правел каквото си иска.Свидетелката е дала оценка за бащата като конфликтна личност и подхождащ с обиди и грубости.В този смисъл са и показанията на свидетеля Г.О.И., директор на центъра след майката на Г.Г.-Й. В.а.Видно от тях е, че са извършвани многократни проверки по жалби от Л.В..Същият твърди, че не е упражнявано насилие по отношение на Г.Г., както и, че бащата –Л.В. при срещане с него го обиждал, показвал му среден пръст и се опитвал да го провокира.На 25.03.2021г. отново е бил разпитван в качеството на свидетел за дати 14.и 15.08.2018г., във връзка с медицинско удостоверение приложено от Л.В..

Във въззивната жалбата се сочи директора Г.И., като извършител на престъплението за което е водено наказателното производство.По същество се иска от въззивната инстанция да укаже на прокурора да бъде привлечен в качеството на обвиняем Г.О.И...Същият е бил директор на центъра за периода 2017г. до месец ноември 2019г. Това е недопустимо по посочените вече съображения по-горе във връзка със специфичността на производствата по чл.243 от НПК.Конституционно право е на прокурора да прецени срещу кого и за какво престъпление да бъде привлечено едно лице в качеството на обвиняем.Въззивната инстанция в конкретния случай, счита за правилно обосновано и законосъобразно определението на РС-П., с което е потвърдено постановлението на прокурора.Не налице превратно тълкуване на гласния доказателствения материал, както и на заключенията по назначените съдебно-медицински експертизи.Доводите да не се приемат показанията на свидетеля Г.И., тъй като той има право да не уличава себе си не могат да се споделят принципно от въззивният съд.Това е така най-малко защото следва да се преценяват като част и наред и с другите гласни доказателствени средства.Освен това уличаващите според жалбоподателя свидетелските показания на К.К. и А.А., както по-горе се посочи на първо място са изолирани от останалият пдоказателствен материа и на второ място недостатъчни като доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от НПК, за привличането в качеството на обвиняем на Г.И..В НПК съществуват

разпоредбите за прекратяване на наказателното производство от прокурора и съответния съдебен контрол. Право на прокурора е да преценява кой и за какво престъпление да се привлича като обвиняем. Съответно негово право е да прецени и кой и за какво престъпление да предаден на съд. Нито първоинстанционния съд нито въззивният съд има право да дава такива указания. Повдигане на обвинението става със съставяне на обвинителен акт. Въззивният съд няма правомощие, дори и да има основания да даде такива указания на прокурора. Следва да се отбележи, че дори и да имаше привлечено лице като обвиняем, то пак прокурорът има право да прилага разпоредбата на чл.243 от НПК. В конкретния случай при правилно установена фактическа обстановка и анализ на доказателствения материал, обосновано и законосъобразно, както прокурора така и първоинстанционния съд, са достигнали до правния извод за липса на престъпление извършено от длъжностно при ДЦПЛУ-П..

Ето защо частната жалба от Л.. Г. В., като настойник на Г. Л.. Г., чрез адвокат Б.Т.-САК, против определение №230/19.04.2022г. по ЧНД №710/2022г. на РС– П. е неоснователна, поради което определението на първоинстанционния съд следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

По изложените съображения и на основание чл.243 ал.8 от НПК, П.ският окръжен съд,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение №230/19.04.2022г. по ЧНД №710/2022г. на РС – П., с което е потвърдено постановление на РП-П., за прекратяване на наказателното производство по ДП №474/2019г по описа на същата прокуратура, водено затова че на 01.06.2018г. в гр.П., на Г. Л.. Г. от с.гр. е причинена лека телесна повреда от длъжностно лице при и по повод изпълнение на службата му- престъпление по чл.131, ал.1, т.2, във вр. с чл.130, ал.2 от НК.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____